

Bobory Zoltán

Abélard hajnali imája, Héloise-re gondolva

Mint ahogy te vagy nekem
oly régóta már,
szeretnék múzsád lenni
néhány percre bár...

Homlokon csókolni, hosszan,
érezni finom bőrödet,
hajad illatát s a bátorítást...

Lehunyt szemed pillájának
rezdülését arcomon, ahogy
füled felé közelít ajkam...,
hogy végigjárja azt, s közé
szorítsam fülcimpádat,
vágyad jelét remélve:
érezzem tested szelíd,
finom rándulását,
tovább;
ajkadig, mely szétnyílvá
várja, hogy megcsókoljalak
a nyelvek buja játékaival,
mint mikor gyermekek fogódnak
össze szertelen...

Szeretném érezni nyakadon
szíved hevülő dobbanását,
kezed érintését, ahogy
fejemet melleid felé nyomja,
hogy ráborulva érezhessem
keményedő mellbimbódat.
S halljam fülemben sóhajtásodat,
tovább...

BOBORY ZOLTÁN (1946) költő, író, a Vörösmarty Társaság elnöke. Utóbbi kötete: *Damaszkuszi úton* (2016).

Ágyé kod, mint békés völgy
hegyek közt járónak
egy kis pihenés, ahova
arcomat szoríthatom.
Hogy erőt kapjak öled melegében,
míg kezem átnedvesedett
ruhádhoz ér –
tovább!

És érezni szeretném, ahogy
csípőd megemelkedik,
szabaddá téve az utat ujjamnak
s kiszáradt számban
remegő nyelvemnek.
Tovább...

Vállamon szeretném érezni
két combodat, hogy aztán
hajamat markolva arcodhoz
húzz, s hátamon átfonva
remegő lábaidat hátra vetett
fejjel engedd, részegülten,
hogy fölemelhesselek,
s két szemed fényét látva
az ágyhoz vigyelek, ahol
az elsötétülő világ bennünk
morajlani kezd, a lélek és a test
elvakító, erőnket veszejtő
feltámadásáig, Ámen

Fentről

Fölfelé egyre meredekebb
és keskenyebb az ösvény.
Kövek tördelik léptedet,
ruhádat bokrok szaggatják.

Fogytán a levegőd, nem érzed
az odahagyott rétek illatát.
Ködös szürkességbe érsz,
csípős, hideg szél járja át tested.

Nincs visszaút. Erőd elhagy.
A hited visz előre, fölfelé –
a remény, hogy fölérsz a csúcsra.
Amit álmaidban láttál s vágytál.

Arcok jelennek meg előtted,
hangokat hallasz, biztatást:
föl ne add, el kell mondanod,
milyen is az út s milyen ott fent...

Úgy térsz onnan vissza, ahogy
anyád, apád érkezik hajnalonta,
akik megfogják kezedet:
mi vagyunk, fiam, örökké veled.

